

אום כולת'ום

ע"פ הרומן "אום" מאת סלים נסיב.

עיבוד: יגאל עזרתי ועדן אוליאל

טיוטה 40 : 15 ביולי 2014

(המחזה מבוסס על אירועים היסטוריים ודמויות אמיתיות, וכמו כן על עובדות פיקטיביות)

הנפשות הפועלות :

אום כולתום

ראמי – אחמד ראמי המשורר

האלד – אח של אום כולתום

סעדיה – אומנת, משרתת אישית של אום כולתום

אל וואהב – המוסיקאי מוחמד עבד אל וואהב

(אפשר לעשות את המופע עם 2 נשים , 2 גברים, ונגן)

C כל הזכויות שמורות לסופר ולמעבדים.

תיאטרון יפו , מפרץ שלמה 10 , יפו העתיקה . 03-5185563
www.arab-hebrew-theatre.org.il info@arab-hebrew-theatre.org.il

אום כולת'ום

פרולוג:

(אום כולת'ום הבוגרת יושבת על הכורסא, 1M הנגן מנגן את הפתיחה לשיר "יאלי וידאדי" אום מקשיבה לרדיו)

רדיו:

"..כוכב המזרח שוחררה היום לביתה לאחר אישפוז ממושך בבית חולים. תפילות רבות לשלומה התקיימו בכל המסגדים במצריים. המונים צבעו על שערי בית החולים בקהיר בתקווה לראות את הזמרת המפורסמת. אום כולתום התחמקה במהירות, נסעה לביתה, שם היא מסתגרת ומסרבת לדבר עם העיתונאים. למרות שהקונצרטים בחודשים האחרונים בוטלו נמסר מסוכנויות הכרטיסים כי אף אחד לא ביקש את כספו חזרה וכולם מחכים לזמרת שתשוב ותופיע...כברכה להחלמתה נשמיע את השיר "יאלי וידאדי" השיר הראשון של אחמד ראמי, המשורר שכתב לאום כולתום 137 שירים..."

(אום כולתום קוטעת את הרדיו, פונה לקהל)

אום כולתום:

136 שירים! את השיר הזה הוא לא כתב לי. הייתי מספיק חצופה כדי לשיר אותו בלי רשות. זה היה היום החם ביותר שאני זוכרת. (לוקחת את הכאפיה) לבשתי שוב את בגדי הבדואי שאבא שלי ואח שלי הכריחו אותי ללבוש. רק כדי שאשה לא תופיע על הבמה... שרתי עד חנק שירה דתית (נגן מתחיל לנגן את יאלי וידאדי) וכשהגעתי לשיר הזה רוח נעימה מילאה אותי. התענגתי על כל מילה של אהבה על כל אות. נשמתי. לא תארתי לעצמי שראמי יהיה בקהל...

(היא לובשת את הגלביה והכאפיה של הבדווי תוך כדי שהיא שרה "יאלי וידאדי")

תמונה ראשונה: 1924

(ראמי נעמד בכניסה, היא רואה אותו, מוסיקה מפסיקה)

ראמי:

האמת שרק רציתי להגיד לך שזה היה... נהדר.

נער צעיר:

באמת? ולא שמעו את ההתרגשות?

ראמי:

בכלל לא. נעים מאד, אחמד ראמי.

נער צעיר:

אתה המשורר? ואני שרתי את השיר שלך.

ראמי:

הכבוד הוא כולו שלי... חיברתי אותו ממש לפני שנסעתי לפריז, ואני ממש נרגש לשמוע אותך שר אותו.

נער צעיר:

תכתוב בשבילי שיר חדש?

ראמי:

אכתוב.

נער צעיר:

אבל...

ראמי:

מה?

נער צעיר:

...תכתוב שירים שאפשר לשיר.

ראמי:

אני לא מבין.

נער צעיר:

כמה אנשים מבינים את המילים שלך? לא האיכרים ולא האנשים ברחוב. המוזיקה שלי היא בשבילם. הייתי זקוקה לתרגום של אבו אל עלא כדי להבין על מה מדברים השירים.

ראמי :

שירה כותבים בערבית קלאסית.

נער צעיר:

אפשר לכתוב שירה גם בשפה שכולם מבינים.

ראמי:

שהעולם יעשה מאמץ להבין את השירה הקלאסית. אנחנו האמנים תפקידנו הוא לתת את המפתח. להעניק לעולם תרבות נשגבת, ערכים, מוסר וגם תקווה כשצריך.

נער צעיר:

אתה צודק. אתה תכתוב איך שאתה מרגיש ואני אשיר. (פורע את שערו ומתגלה כנערה, ראמי מופתע) מחר אני נוסעת לשפת הים, עם ההורים שלי, נבלה את הקיץ בראס אל באר. תבוא לבקר אותי כשאחזור... (משחקת) "אם לא תבוא אני אהרוג את עצמי, נשבעת, אני אלך למסילה ואזרוק את עצמי על הפסים של הרכבת. וזאת תהיה אשמתך." (צוחקים)

אום: (תוך כדי חזרה לכסא שלה כמבוגרת)

הייתי ילדונת אבל ידעתי בדיוק מה אני רוצה. ואני רציתי את המילים שלך, את החרוזים שלך, שירה חיה. הוא לימד אותי על אמנות, על תיאטרון, הביא מאירופה מטעמים משייקספיר (ראמי ברקע, מצטט) ".. השחקנים הללו, רוחות הם. בתום ההצגה, נמוגים הם והופכים לאויר אותו אנחנו נושמים: הכל, דמיון, במה ולא עוד. אנחנו החומר ממנו רוקמים חלומות, וחיינו חסרי החשיבות, עטופים בשינה..."

חושך

תמונה שנייה, בית אום, ראמי בפתח

סעדייה

אתה המשורר? איזה כבוד אתה עושה לנו.

ראמי :

היא שרה את השיר שלי, הכבוד כולו שלי !

סעדיה:

ברוך הבא, ברוך הבא ברוך הבא, אלף ברכות על הראש שלך, האדון לשבת בבקשה, ה"עלמה" כבר מוכנה.

ראמי :

את האמא?

סעדיה:

הלוואי, אני רק סעדייה האומנת. ה"קטנה", ישמור עליה אלוהים, גדלה על הברכיים שלי כמו שגדלה על הברכיים של האמא שלה.. גברת פאטמה, האל יאריך את ימיה, הייתה צריכה להשאיר בכפר ולטפל בבהמות, אז היא שלחה אותי עם הקטנה לעיר הזוועתית הזאת. כולם פה פושעים, לא עלינו. בכפר שלנו אנחנו ישנים בדלתות פתוחות. אבל בקהיר התחפושית של הבדואי הקטן כבר לא שומרת עליה. כאן הם מתחילים אפילו עם ילדים קטנים, שאלוהים יכה אותם.

אום הצעירה: (נכנסת)

בוא, חם לי כאן, נשב בחוץ... הרוח הצוננת הזו מזכירה לי את הכפר. קהיר מרגישה לי לפעמים כמו

אום הצעירה וראמי ביחד :

אש. (צוחקים, מתיישבים על הספסל, סעדיה צופה בהם מאחור)

אום הצעירה:

אמרו לי להיזהר ממשוררים.

ראמי :

למה?

אום צעירה:

כי הם תמימים וחולמניים. יש להם גוף של גבר ונשמה של אישה.

ראמי:

את זו שרצית שאבוא לפה.

אום הצעירה:

אני רוצה לשיר. זו האהבה שלי.

ראמי:

האהבה היחידה?

אום צעירה:

הבאת את השיר?

ראמי:

כן

אום הצעירה:

איך קוראים לו?

ראמי:

"עלא בלד (א)למחבוב ודיני"

אום הצעירה:

תראה לי!

ראמי:

לא.

אום הצעירה:

אז תקריא לי.

ראמי הצעיר: (מקריא בערבית , 3M הנגן ברקע מנגן "עלא בלד (א)למחבוב ודיני)

"...קח אותי לארץ האהבה, התשוקה אותי שורפת, המרחק אותי צורב, אהובי, ליבי שייך לך.

הוא חולם עליך כל הלילה, עיני מייחלות לראותך. אני מתאבלת ואתה מנחם..."

אום הצעירה (לוקחת ממנו הקלסר וממשיכה לקרוא בעברית)

"...התמזל מזלי להיות קרובה אליך, להתבשם מנוכחותך וממילותיך. עיני צוללות לתוך עינייך. אני

מספרת לך ואתה בי מטפל. אתה נוסע על גלי הנילוס. יש לי במצריים אהוב יפה הלילה, אהבתו מונעת

ממני שינה, קח אותי לארץ האהבה..." (היא מאוד מתביישת. צוחקת, רגע של מבוכה ביניהם)

(לסעדייה) אז מה את חושבת? (סעדייה ש"שמרה" עליהם מהצד ומנענעת בראשה. מחבקת את אום

השתיים צוחקות ומושיטות לראמי יד. הוא נענה ומצטרף אליהן לצחוק. חאלד נכנס)

חאלד:

איפה המשורר? עדיין כאן? (מוסיקה מפסיקה, לאום) מה קרה לשיער שלך? (לראמי) אה, אתה ה...?

ראמי:

אחמד ראמי, נעים מאד, אדוני. (שולח את ידו, הם לוחצים ידיים)

חאלד:

חאלד. נעים מאד. אף פעם לא הייתי מבין גדול בשירה אבל אני מכבד את העבודה שלך.

ראמי:

תודה רבה.

חאלד:

כתבת לה שיר? (לאום) נו אז למה את מחכה, תקריאי!

אום הצעירה

(מדקלמת) " ...קח אותי לארץ האהבה, התשוקה אותי שורפת, המרחק אותי צורב, אהובי, ליבי שייך

לך. הוא חולם עליך כל הלילה, עיני מייחלות לראותך. אני מתאבלת ואתה מנחם..."

סעדייה:

יפה מאד! כולו צנוע.

חאלד:

אני מוכן לקחת אותו, אבל אני לא יכול לשלם יותר משני ג'ינהאט.

ראמי:

אבל...

חאלד:

זה לא אישי, אדוני המשורר. הכל עסקים בעיר הזאת. אתה יודע לומדים בדרך הקשה... שני ג'ינהאת זה מה שאני מציע.

ראמי:

אני...

תאלד:

זה המחיר הסופי!

ראמי:

זה השיר הראשון שאני כותב לאחותך, ואני אשמח להעניק לה אותו.

תאלד:

מה זאת אומרת?

ראמי:

זו מתנה. מתנה להתחלה חדשה.

תאלד:

אתה לא רוצה בשבילו כסף?

ראמי:

לא.

תאלד:

אתה נותן לי את השיר, ואני יכול להשתמש בו כמה שאני רוצה?

ראמי:

אני נותן לך את השיר. ברשותך.

תאלד:

ואתה חותם לי על זה?

ראמי:

*אחתום. (פונה לאום הצעירה) אני מבטיח שתשלמו לי תמורת השירים הבאים, אבל את השיר הזה, אני מבקש שתקבלי כמות שהוא. אני רוצה שתשירי אותו בעוד חודשיים, באירוע פתיחת העונה של תיאטרון הבוספרוס! (M 4 נגן ממשיך לנגן את השיר)

תמונה שלישית: 1924

אום הבוגרת:

במשך שבועות, בכל יום שני, הוא היה גומר לעבוד בספרייה ובא אלי. לא הפסקנו לעבוד. עשינו חזרות במרפסת, בסלון, בכל מקום ובכל זמן אפשרי. עברנו על כל מילה, כל אות, כל פסיק. אני ידעתי שזו ההזדמנות שלי ואת ההתרגשות שמרתי עמוק עמוק בתוך הבטן. (אום שרה את "עלא בלד (א) למחבוב ודיני" כחזרה. אט אט החזרה הופכת להופעה בתיאטרון הבוספרוס.)

ראמי:

התלמידה עברה את המבחן בהצלחה!

אום הצעירה:

תודה.. תודות לך.

ראמי:

אני לא עשיתי כלום. ישבתי והסתכלתי איך בדואית קטנה כובשת אולם תיאטרון ענק.

אום הצעירה:

אני לא יכולה לחכות עד הפעם הבאה.

ראמי:

אל תדאגי אני מבטיח לך שההצעות לא יאחרו לבוא.

אום הצעירה:

מה אתה חושב על אחמד שאוקי?

ראמי הצעיר:

אחמד שאוקי? קוראים לו אמיר המשוררים. הוא לא גנב את השם הזה.

אום הצעירה:

עבד אל וואהב והוא בקשר הדוק. קשר עמוק מאוד.

ראמי:

זה נכון. היצירה המשותפת ביניהם בהחלט פורה.

אום הצעירה:

עבד אל וואהב, נבנה על הקשר הזה, כזמר - כאומן.

ראמי:

זה ברור.

אום הצעירה:

כמוני וכמוך.

ראמי:

ממתי את חוששת לדבר בגלוי?

אום הצעירה:

אני לא אשיר את השירים של אחמד שאוקי.

ראמי הצעיר:

ואני לא אכתוב יותר לעבד אל וואהב? זה מה שאת רוצה?

אום הצעירה:

אני רוצה שיהיה לי כח. והכח טמון בחיבור אחד ויחיד. משורר וזמרת.

ראמי:

משורר וזמרת או גבר ואישה?

נערה צעירה:

אם צריך אני אהיה גבר, ואשיר שירים על אהבה, על רוך ועל שלום. (5M נגן מתחיל לנגן: יה

מסהרני) תבטיח שתעזור לי. תבטיח שתהיה אתי? מבטיח? (כמעט נשיקה)

חושך

תמונה רביעית:

(סעדיה נכנסת, בולמת את האלד שפורץ בעקבותיה, ראמי הולך הצידה, מוסיקה יורדת)

האלד:

היא צריכה להתבייש! להסתגר בחדר עם גבר במשך שעות וימים? (לאום) את צריכה להתבייש!

אום צעירה:

אני לא אתבייש על דבר שלא קרה.

האלד:

אל תעשי אותי עיוור? אני לא עיוור ולא מטומטם. ואל תעמידי פנים של תמימה, כאילו אני אשם.

אום הצעירה:

אבל אתה טועה!

האלד:

מה נהייה ממך? האוויר של קהיר עלה לך לראש. כמו כל הבנות שמסתובבות פה ברחובות. שכחו מזמן

את האלוהים שלהן. הבת של האימאם. אני לא רוצה לחשוב מה אבא היה עושה עכשיו.

אום הצעירה:

אבא מאמין לי. מאמין בי.

האלד:

תורידי את העיניים, כדאי לך להוריד את העיניים אחרת אני מחזיר אותך לכפר אחת ולתמיד!

אום הצעירה:

אני לא חוזרת לכפר.

האלד:

"...ואת נשותיכן החוטאות במעשה לא מוסרי..."

אום צעירה:

(ממשיכה את הציטוט בהתרסה) "...נעול תנעלו בבית עד שהאשמות ימצאו את מותן..." **סורה רביעית**

בקוראן

תאלד:

אל תנסי ללעוג לי. אני אהרוג אותך, את יודעת טוב מאד, אני אהרוג אותך. אל תשחקי איתי משחקים. עכשיו לכי לחזר! (**אום חוזרת לכסאה, תאלד פונה לראמי**)

תאלד:

בימי שני המספרות סגורות, מר משורר. כאן, כבר לא תמצא שיער לגזור. (**יוצא**)

אום הבוגרת: (לקהל)

ניסיתי להבין אותו. לכבד אותו. ראיתי את הסבל שלו וזה כאב. לא יכולתי לעשות כלום. דאגתי לו לבית, לכסף ... אף פעם לא שכחתי שהוא אחי.

סעדיה: (בעקבות ראמי שאוסף את קלסרו)

זה שום דבר אדון ראמי. שום דבר. שייח תאלד רואה שחורות במקום שאין בו כלום. הרי **אתה** יודע שלא קרה דבר, נכון? לא צריך להתייחס אליו ברצינות. גם כשהיה קטן היה שתקן ואז פתאום היתה נכנסת לו הקריזה. ילד כזה, קצת קוקו, מג'נון. ומאז שהגענו לקהיר משהו קרה לו הוא נעשה בלתי נסבל.

ראמי:

אני רוצה לדבר איתו. אני אסביר לו הכל.

סעדיה:

לא, לא, לא. בשום פנים ואופן. תראה, אדון משורר. אנחנו חייבים להבין אותו. הוא ילד טוב. דואג לאחותו. אבל זאת ... קיבלה מתנה גדולה. עוד שהיו קטנים היתה רצה אחריו. מקשיבה לו לומד את פסוקי הקוראן ומשננת. היא למדה יותר מהר ממנו. והוא היה הבן הבכור. ה"קטנה" תחכה לך ביום שני, כמו תמיד. היא סומכת עליך, אנחנו מעריכות אותך יותר מכל האחרים... גם אני וגם הקטנה ...

ראמי:

אחרים? איזה אחרים?

סעדיה:

האחרים נו ... המשוררים... כל האלה שגם כותבים לה שירים. אמרו לי שצריך להזהר מהמשוררים.

ראמי:

"האחרים"?! (7V) כל אחד בא ביום אחר וכל אחד חושב שהוא יחיד ומיוחד. היא לא לי אמרה כלום. אף מילה. כל קהיר מסתובבת סביבה. האמנים הכי טובים! גברים שקסם זרם בין אצבעות ידיהם. היא קורעת את בטני ודוקרת את ליבי. (**כותב**) "את מקסימה גם אחרים, לא רק אותי. ומחייכת."

אום המבוגרת:

בשבילי ראמי היה יחיד, המשורר שלי. הוא היה חייב לייסר את עצמו כדי לכתוב את השירים הכואבים האלה...ואני, אני הייתי חייבת לתת לו לבעור כדי להאיר לי את הדרך.

תמונה חמישית : 1928

(האני אלווד - עבד אל וואהב שר בית ראשון)

אום הבוגרת:

עבד אל וואהב, מוסיקאי דגול... באמת דגול. אהבתי להביט בו עומד על הבמה. כמו פלדה רגליו היו אוחות בה, אישיות חזקה. (**אל וואהב שר את הבית השני**) הוא לעומת זאת, לא יכול היה לשאת את המחמאות שאני קיבלתי: " היא כל כך גדולה, שבהשוואה אליה כל שאר האמנים המצרים נשמעים כמו "זמרי קברטים..."

עבד אל וואהב:

נו, מה אתה אומר על השיר? כבר מזמן רציתי שתשמע.

ראמי: (לא מרוכז)

כן כן, יפה מאוד. כמו תמיד.

עבד אל וואהב:

אז אני לא נשמע לך כמו "זמר קברטים"? (**ראמי שותק**) העיתונאי הצרפתי שכתב את זה, הוא לא חבר שלך מהתקופה שהיית בפריז? (**ראמי שותק**) ידידי המסכן, התעוורת. אתה לא רואה כלום, רק אותה, היא היא והיא.

ראמי:

ואתה, מוחמד עבד אל וואהב. גאון השירה הערבית. מה אתה רואה ?

עבד אל וואהב:

אני רואה את העולם כפי שהוא ראמי .

ראמי:

ומה הוא העולם לדעתך?

עבד אל וואהב:

העולם, אה, העולם הוא מוזיקה. חושנית, אינטימית. מוזיקה של חגיגה. העולם קורא לך: ראמי! ראמי! איפה אתה ראמי? בוא אלי ראמי! אני רוצה לבלוע אותך, לטרוף אותך, לחגוג איתך במשתה תענוגות, בחאפלה עד אור הבוקר. (הם צוחקים. ראמי משתחרר)

עבד אל וואהב:

ככה אני אוהב אותך.

ראמי:

אתה משוגע.

עבד אל וואהב:

אני משוגע?! תגיד לי אתה נפגשת עם אישה אחרת בחצי שנה האחרונה, בשנה האחרונה ?

ראמי:

מה זה קשור?

עבד אל וואהב:

תתעורר ראמי! הפלאחית הקטנה משחקת שש בש עם הלב שלך. המשחק נגמר. תחזור לעצמך, תבוא איתי לבתי קפה, לבארים, לקברטים, לפגוש נשים, לראות עולם.

ראמי:

אין לי חשק. זה לא בשבילי.

עבד אל וואהב:

קראת את החדשות הבוקר?

ראמי:

לא היה לי זמן.

עבד אל וואהב:

הנה תקרא. (הוא מוציא את העיתון) תקרא בקול.

ראמי מתחיל לקרוא בקול:

"האם העלמה שהעיתון "לאילוסטראסיון" (L'illustration) הלל ושבח עד לעננים- יודעת להבדיל בין דו למי? האם היא המחדשת של השירה הערבית?"

אום המבוגרת

שנים לא פתחתי עיתון בגלל המאמר הזה, אבל היום אני כבר מחוסנת .

ראמי (ממשיך להקריא)

"...איזה חידוש היא מביאה לנו ? איך מעזים לומר שהאולמות האחרים ריקים כשהיא מופיעה?

שהמשוררים נלחמים ביניהם למענה? את סוד ההצלחה שלה אל תחפשו ביפי קולה, אלא ...

(**אום ממלמלת אתו**) " באינטריגות של המאהבים שלה... (רק אום) היא מנסה לדחוק את רגליה של הזמרת הגדולה מונירה אל מאהדייה... " (רק ראמי) "... אום כולתום משחקת את הקדושה אבל האמת היא שהיא נטשה את הכפר שלה כדי לברוח מהבושה. בקהיר היא מסתרת מאחורי הקוראן, אבל לפני שעזבה את הכפר שלה היא ניגשה לתחנת המשטרה המקומית והגישה תלונה על אונס!"

עבד אל וואהב:

נו, מה אתה אומר?

ראמי:

אסור שאח שלה יקרא את זה.

עבד אל וואהב:

אח שלה? מי הוא בכלל? פלאח. מה הוא מבין בעולם הזה? בעיר הזאת? מה אתה חושב שכל היריבים שלה יסתכלו עליה מהצד? יוותרו על המעמד שלהם בלי להילחם?

ראמי:

לא ככה? זה מגעיל אותי. אני מתאר לעצמי איך היא מרגישה...

עבד אל וואהב:

נו באמת? הדבר האחרון שאתה צריך זה לדאוג לה... היא חיה טורפת שצללה לתוך הג'ונגל של קהיר. יש יצורים שיכולים להסתגל הרבה יותר טוב ממה שאנחנו מתארים לעצמנו. היא עוד תפרח באווירה הזאת.

ראמי:

אני לא מבין אותך. אני מרגיש שאני כבר לא מכיר אותך.

עבד אל וואהב:

זה לא אני שהשתנה...

ראמי:

בוא, נלך אליה.

עבד אל וואהב:

לא, אני הולך לפרימה דונה של מצריים, לסולטנית מונירה אל מאהדיה בכבודה ובעצמה אנחנו עובדים על אופרה. היא תשחק את קלאופטרה ואני את מרקוס אנטוניוס.. ובקשר לדיוה שלך, עדיף שתלך לנחם אותה בעצמך. (יוצא)

אום הבוגרת:

אני נשארתי בקהיר. תבעתי את העיתון וזכיתי. הם לא יודעו עם מי יש להם עסק! שקר זה חטא שמשלמים עליו ביוקר.

חושך

תמונה שישית 1927

אום מתכוננת להופעה, לבושה בגדי בדואי.

סעדייה:

התפוצצה מצחוק.. הצחקת את אשת ראש הממשלה.

אום הצעירה:

מה עשיתי? מה קרה?

סעדייה:

הגלבייה. היא אומרת שתחליפי מיד. תראי מה היא שלחה.

(סעדייה מלבישה את אום בשמלה מפוארת סגורה)

אום הצעירה:

להחליף את הבגדים?

סעדייה:

את כבר לא בכפר, את בבית של ראש הממשלה. מכל האומנים הגדולים של מצרים בחרו ב"חבית עייני" להופיע ביום האזכרה של סעד זעלול. אללה ירחמו, איך מת לנו ראש הממשלה, הוא היחיד שהראה לאנגלים, ימח שם מה זה כבוד מצרי! היום כבר אין מנהיגים כאלה. (עונדת לאום תכשיטים.)

אום הצעירה:

לא. תגידי לה תודה ותחזירי. (או) לא. זה כבר יותר מידי.

סעדייה:

אל תהיי עקשנית. לא היום. זה יום חשוב עבורה. היא רוצה שאישה תשיר בפניה: לו יחסר סעד למצריים "שם בערבית". (7 M) "אם סעד חסר למצריים", אום מתרצה. היא רועדת. סעדייה מביאה לה מטפחת משי. אום נאחזת במטפחת בכוח)

אום (לעצמה):

כשאת שרה אל תביטי לקהל. הרימי את הראש טיפה למעלה, לאללה. תני למוסיקה למלא אותך כמו חבית. מהרגליים למטה ועד לקודקוד. אל תחשבי. רק תפתחי את הפה. (אום הצעירה שרה. "אם סעד חסר למצריים" (13V))

תמונה שביעית : 1932 . ראמי ואום. אחרי הופעה.

אום:

כל החיים. אני רוצה שזה ימשך כל החיים. (ראמי מוציא יין. מוזג לעצמו)
"חטוף מן ההווה את תענוגותיו..." (לוקחת כוס ומוזגת) "כי אין בטחון בטבעם של הלילות"

ראמי:

(בערבית) "חטוף מן ההווה את תענוגותיו... כי אין בטחון בטבעם של הלילות"

אום:

"אל תפחיד את עצמך בהטלת ספקות... חטוף מההווה את מה שבטוח בוודאות..."

ראמי: (שר בערבית)

"..אל תפחיד את עצמך בהטלת ספקות... חטוף מההווה את מה שבטוח בוודאות..."

אום:

אני רוצה לשיר את "רבאעיאת אלחיאם".

ראמי:

את צוחקת.

אום הצעירה:

לא . ממש לא. זה מה שאני רוצה.

ראמי:

היום את השתגעת לגמרי.

אום הצעירה:

ראמי. זה הפרוייקט של החיים שלך, היצירה הכי גדולה שלך. שלוש שנים ישבת בפאריס כדי לתרגם את השירים של המשורר הפרסי הגדול הזה. אני רוצה לעשות לאמנות שלך כבוד. לעשות לך כבוד. חשבת שתשמח.

ראמי:

את יודעת מה שומרי האמונה חושבים על אלחיאם? הם קוראים לו כופר מקולל.

אום הצעירה:

לא אכפת לי!

ראמי:

האחים המוסלמים לא יתנו לך לשיר בשבח השכרות. הם יאשימו אותך שאת מחלישה את האיסלאם... המלך יצא נגדך!

אום הצעירה:

אלוהים יהיה איתי.

ראמי:

תשירי: "ידידי, הרוס את יסודות הצום והתפילה/ שתה יין/ גנוב אם תרצה/ קום מלא את הגביע יין / לפני שהגורל את כוס ימך ימלא ? "

אום הצעירה:

אולי אשיר "גביע" בקיצור, במקום גביע יין? מה אתה אומר? המשמעות העמוקה לא תשתנה.

ראמי:

בשום פנים ואופן. הכח של השיר בחתרנות שלו. את לא יכולה סתם ככה לשנות את המילים.

אום הצעירה: (מתקרבת לראמי)

אבל אתה מלך מלכי המילים, אתה תמצא את הדרך. אם יש מישהו שיכול זה רק אתה... (8M) "רבאעיאת אלחיאם" אני יודעת מה נעשה! במקום: "כבה את בערת הלב בכוס של יין" אני אשיר: "כבה את בערת הלב בדבש רוקן ואני מעדיפה למלא את הגביע שלי, לפני שהגורל ירוקן אותו".

אום הצעירה שרה ("רבאעיאת אלחיאם" 209) (15V)

חושך

תמונה שמינית : 1936

(סעדיה מסרקה את אום)

סעדיה:

תפעילי את הראש לפני שאת הולכת להופיע בהכתרה של המלך.

אום הצעירה:

אני לא ילדה.

סעדיה:

בשבילי תמיד תהיי ילדה. אני דואגת. אם את רוצה לשמוע את דעתי, אני חושבת שזה רעיון גרוע.

אום הצעירה:

ואם אני לא רוצה לשמוע את דעתך?

סעדיה:

גם רעיון גרוע. אני פוחדת, אומרים שהאופוזיציה תקח את הבחירות. ואז יגרשו את המלך.

אום הצעירה:

אני לא יכולה לפגוע במלך.

סעדיה:

את תפגעי בעצמך. האנשים לא מרוצים מהשלטון. העם מרגיש מושפל.

אום הצעירה:

המלך הזמין אותי לארמון וזה כבוד גדול. אני הולכת ודי.

סעדיה:

אפילו ראמי, אמר שזו טעות.

אום הצעירה:

מה פתאום את מדברת עם ראמי?

סעדיה:

התייעצתי, חשבתי שזה יזיק לך. חראם! עד שנכנסת לארמון. והוא מבין עניין. אמר ש...

אום הצעירה:

ראמי לא בעלי, לא אבא שלי ולא אח שלי.

ראמי: (נכנס)

ערב טוב ! (אום יוצאת):

סעדיה:

ממזרה, מזל שלא הקשיבה לי. היא שרה בארמון המלך וכולם הריעו לה. זה היה כמו חלום !

חושך

תמונה תשיעית : 1938

אום הצעירה: (נכנסת)

הציעו לי להנוך את השידורים של תחנת רדיו חדשה. זה יהיה רדיו בדיוק כמו שאתה אוהב, מאוד פטריוטי, לאומי, נגד בריטניה.

ראמי

נפלא ! מי הציע לך?

אום:

נספח התרבות האיטלקי...

ראמי:

השתגעת? את באמת לא מבינה כלום! אסור לך לקבל הצעה כזו.

אום הצעירה:

למה לא?

ראמי:

קודם שרת בשביל המלך ועכשיו תשירי בשביל הפאשיסטים! ברדיו של מוסוליני! הוא יוצא נגד האנגלים כי הוא רוצה לקחת את מקומם. אסור לך לקחת חלק בתחרות בין הכוחות האלה, איזו צורה תהיה לך ?

אום הצעירה:

אני זמרת. כשמציעים לי לשיר, אני שרה.

ראמי הצעיר:

אז את אומרת שלא משנה כלל על מי ובשביל מי את שרה?

אום הצעירה:

הרדיו הוא הכלי שלי. אני לא יכולה להחרים אותו!

ראמי:

אז אמרת להם כן?

אום הצעירה

עדיין לא. אבל הם מציעים לי הון.

ראמי:

את עושה טעות חמורה. עוברת מעמדה לעמדה הפוכה בלי למצמץ. זה נורא!
הרדיו של הפשיסטים, איזו בושה.

אום הבוגרת:

ברגע האחרון שיניתי את דעתי... שניה לפני שאני עושה טעות איומה, אלוהים שומר עלי, ... כנראה הקשבתי לראמי... הרדיו האיטלקי חנך את שידוריו בלעדי. עיתוני המלך הריעו לי: סרבתי לחבור למערכה נגד מצריים. (צוחקת) וגם עיתונאי האופוזיציה שיבחו כי אימצתי את העמדה האנטי פשיסטית. ראמי צדק. ראמי תמיד צודק!

תמונה 10: 1939

(עבד אל וואהב, עם חליפת סמוקינג ומקל בידו. הוא מחייך וראמי נראה נבוך ומבויש. הם מביטים זה בזה לרגע ולאחר מכן נופלים זה בזרועות זה, ומתפקעים מצחוק)

עבד אל וואהב:

אתה מנוול ...

ראמי:

ואתה... אתה... אתה... אתה...

עבד אל וואהב:

באתי לקחת אותך.

ראמי:

אתה מופיע כאן אחרי כל הזמן הזה ... עם החליפה הזאת, מה אתה מתחנך?

עבד אל וואהב:

אני אדם חופשי והיום אנחנו יוצאים לחגוג.

ראמי:

לאן אתה רוצה לקחת אותי?

עבד אל וואהב:

למסיבה של מונירה אל מאהדייה.

ראמי:

גם אתה? מה יש לכולכם ממונירה?

עבד אל וואהב:

אני זה לא כולכם.

ראמי:

היא החליטה להתפייס עם מונירה. פתאום כרעם ביום בהיר, אחרי שנים של יריבות. מה כל כך דחוף להתפייס איתה ועוד אחרי שכבר הבסת אותה פעם אחרי פעם. רצתה שאלווה אותה.

עבד אל וואהב:

ראמי, אני יכול לבקש ממך בקשה קטנה?

ראמי:

בוודאי. מה העניין?

עבד אל וואהב:

אל תזכיר את השם אום כול תום כל הערב הזה. ערב אחד אתה שלי ולא מעניין אותי אום שמום. אז אתה בא איתי?

ראמי:

לא.

עבד אל וואהב:

בגללה?

ראמי:

בגללי. אתה רוצה לשתות משהו?

עבד אל וואהב:

נשתה כבר שם.

ראמי:

די. אני לא רוצה לבוא.

עבד אל וואהב:

ואני לא שואל אותך. אתה נתת לה להפריד ביננו. אנחנו חברים, לא? (פאוזת)

ראמי:

חברים. (יוצאים ביחד)

תמונה 11: (המסיבה של מונירה) 1939

(על המסך מוקרן סרט מהתקופה. זאת מצרים של הארמונות והמסיבות, מוסיקה 18. אום נכנסת בלבוש ערב ומשקפי שמש ומתיישבת באצילות. מופע רקדנית בטן. אל וואהב וראמי נכנסים. אל וואהב מעביר בנושלוטיות עיתון אל אום. היא קוראת. ראמי מתקרב מציע לה משקה. היא זורקת לו את הכוס בפרצוף)

תמונה 12 :

אום הצעירה:

איך העזת?

ראמי:

בסך הכל באתי עם וואהב. הוא חבר ותיק. מה קרה לך?

אום הצעירה:

איך יכולת לעשות לי את זה?! (ראמי לא מבין, אום מוציאה עיתון)
ואני צריכה לשמוע מזה במסיבה של מונירה?! (ראמי לוקח את העיתון, קורא לעצמו)

ראמי:

תני לי להסביר לך.

אום צעירה:

אין מה להסביר. אני רק רוצה לדעת אם מה שהסמרטוט הזה כותב כאן נכון או לא.

ראמי:

לפני שנה באמת הראיתי לעבד אל וואהב את השיר הזה, אבל שכחתי. אני לא חשבתי על זה...

אום הצעירה:

שכחתי? איך יכולת? נתת לי את השיר שהוא דחה, כדי שאני אשיר אותו לפני כל העולם?

ראמי :

את ביקשת ממני לחפש בניירות שלי. הטקסט הזה נפל לידיים שלי וזהו, אני מצטער. זאת היתה טעות שלי.

אום הצעירה:

במקצוע שלנו מי שטועה הוא אדם גמור, אדם מת. אין לך רשות לטעות! לי אין רשות לטעות! אני שרתית בערב שלי את אותו השיר שעבד אל וואהב ירק עליו! את אותו השיר בדיוק!

(חוזרת על המשפטים האלה, הוא מנסה לאחוז בזרועותיה כדי להרגיע אותה, היא הודפת אותו)

ראמי:

אני מצטער. אני...

אום הצעירה:

אין לך מה להצטער. על בגידה לא מצטערים. על בגידה מכפרים.

ראמי:

אני? בוגד?

אום הצעירה:

אתה בגדת בי ראמי. ועכשיו אתה בא עם החבר הזה שלך לנפנף בו מול כולם.

ראמי:

לפחות הוא חבר. את קוראת לי בוגד? מי את שתקראי לי בוגד?! מכניסה לבית שלה כל ערב משורר אחר. מה את חושבת שאני לא יודע? ואז שרה למלך הזה ולמלך ההוא. פעם ימין ופעם שמאל. כולם

הזהירו אותי מפנייך אמרו שאת מפלצת, תאוות הצלחה, פלאחית קטנה ומוצצת דם! **(אום הצעירה בשוק, ראמי מבין מה הוא אמר. הוא מנסה להתקרב...)**

אום הצעירה:

אל תתקרב אלי! בחיים! אני מצטערת שהכרתי אותך! אני לא רוצה לראות אותך יותר לעולם! **(חוזרת לכסאה כמבוגרת)**

תמונה 13 :

ראמי: (קורא)

עבד אל וואהב! **(אל וואהב נכנס)** ממזר! זה אתה שסיפרת לעיתונאים, זה יכול להיות רק אתה.

עבד אל וואהב:

אל תשתולל, ברור שזה אני. בוא שב, תקשיב, היא תכף מדברת ברדיו.

ראמי:

מנוול! כאילו שלא ידעת מה הם יעשו מהסיפור הזה. אל תגייד לי שלא תיארתי לעצמך שזה מה שיקרה!

עבד אל וואהב:

אתה משגע אותי ראמי. האישה הזאת שולטת בך, היא הופכת את החיים שלך לגיהנום, אתה דחפת את השיר הזה לידיים שלה, ומתוך קנאה אתה רצית לנקום בה. עשית את זה וזאת זכותך, אבל למה אתה לא מעז להודות בזה?

ראמי:

אתה בגדת בי.

עבד אל וואהב:

והיא, היא לא בגדה בך? בגידה היא המומחיות שלה. היא חושבת שהיא מעל לכל, נצחית כמו הספינקס, הפלא השביעי של השירה והמוסיקה.

ראמי:

אמרת שאנחנו חברים.

עבד אל וואהב:

אני החבר הכי טוב שלך, ראמי. אתה עוד תודה לי. בוא הנה. שב. תקשיב לרדיו.

(שומעים את קולה של אום, אום על הבמה ממלמלת עם ההקלטה)

... לא הייתי ערה לעובדה שהשיר הזה הוצע למישהו אחר. הייתי צריכה להיות יותר ערנית. לא יכולתי לצפות בגידה מסוג כזה. המשורר הזה, שאני מעדיפה לא לזכור את שמו, רצה להרוס אותי. אני לא יודעת למה, לפעמים הקנאה מתנחלת בליבו של האדם, והופכת אצלו לטבע שני. מבחינתי, הוא לא קיים...

ראמי:

"...הקנאה הופכת אצלו לטבע שני..." אני? מקנא? מי היא חושבת את עצמה ?? מי היא ?? אחרי כל מה שעשיתי בשבילה!

עבד אל וואהב:

אתה שמרת עליה, האכלת אותה מתוך ידיך ועכשיו היא מאשימה אותך לעיני כל העולם!

ראמי:

אישה שטן!

(חושך)

תמונה 14 : 1942 ראמי יושב בחדרו. דפיקות נשמעות. הוא לא עונה. שוב דפיקות

סעדיה:

ראמי! ראמי!

ראמי:

מי זה?

סעדיה:

זו אני. סעדיה.

ראמי:

מה את עושה פה?

סעדיה:

כבר שלושה חודשים שלא שמענו ממך. הבאתי קצת פירות. נפתח את החלונות שייכנס קצת אור. חנוק פה.

ראמי:

אני לא רוצה פירות ותעזבי את החלונות.

סאלווה:

הפנים שלך חיוורות. אתה חייב להכניס משהו לפה.

ראמי:

לא רוצה כלום! די!

סאלווה:

תסתכל על עצמך. אני לא מזהה אותך. איפה ראמי, המשורר, עם הכבוד, ההומור, עם האש בעיניים?

ראמי:

פתאום היא דואגת לי? חשבתי שאני לא קיים בשבילה.

סעדיה:

די יא איבני. הגיע הזמן לשים את הכעסים מאחור. שמענו שהגעת לפת לחם, שאתה לא יוצא מהבית.

ראמי:

מי זה שמענו? את והיא? ממי שמעתך?

סעדיה:

היא לא יודעת מכלום. אחד מעובדי המטבח פגש ברחוב את אחותך סאלווה. הנה קח זה הכסף של התמלוגים על השירים שלך. (נותנת לו מעטפה)

ראמי:

אז בשביל זה היא שלחה אותך? בשביל לתת לי כסף? לא בשביל להתנצל על שהשפילה אותי!?

סעדיה:

היא לא יודעת שאני פה.

ראמי:

לא שלחה אותך?! ... סעדיה, את מצחיקה אותי... כל השנים האלה היא נתנה לי שני גינהאט לשיר. לקחה את כל התמלוגים לעצמה, עשתה הון על חשבוני ... (פונה ממנה, פותח את המעטפה)

אום הבוגרת: (לקהל)

אני הייתי זאת שלקחה את הסיכון הכלכלי.. הסתובבתי בכל הארץ, מהנילוס עד התעלה, תמיד שילמתי לכולם בזמן וכולם רצו לסחוט ממני עוד ועוד... איך יכולתי לדעת אז שראמי הגיע לפת לחם...

ראמי: (חוזר בפתאומיות אל סעדיה)

מה היא רוצה ממני? מה פתאום היא שולחת לי כל כך הרבה כסף? מה היא זוממת?

סעדיה:

אמרתי לך שהיא לא יודעת שאני פה.

ראמי:

אז מאיפה לך יש כסף?

סעדיה:

יש לי את המקורות שלי... אתה משורר דגול יא ראמי. מוכר, מפורסם. אני בעדך. אני חושבת שזה יהיה מעשה של אצילות מצידך לכתוב מכתב התנצלות בעיתון. אני מבטיחה שאני אטפל גם בה ותוכלו לשוב ולעבוד ביחד!

ראמי:

אה, אז מה שהיא רוצה, שאני אתנצל בעיתון?! תמסרי לה שאני לא אתנצל לעולם... (מחזיר לה את מעטפת הכסף) אני בטח לא רוצה את הנדבות שלה!

חושך

תמונה 15 :

(ראמי בחדרו, אל וואהב פורץ פנימה)

ראמי:

מה אתה עושה כאן?

עבד אל וואהב:

ומה אתה עושה כאן?

ראמי:

אני גר כאן.

עבד אל וואהב:

יש עכברושים שחיים בתנאים יותר טובים.

ראמי:

מצטער, לא ידעתי שאתה מגיע.

עבד אל וואהב:

ההתנצלות מתקבלת. עכשיו קום.

ראמי:

לקום, לאן?

עבד אל וואהב:

אתה רוצה להיות או לא? כבר תשעה חודשים אתה מסתגר בחדר שלך.

ראמי:

תשעה חודשים? תשעה חודשים חלפו בלי שאשים לב?

עבד אל וואהב:

תקפו אותך ואתה ענית בראש זקוף. אחר כך הסתגרת בבית. קדימה תתלבש, מהר, אתה לא רוצה שאמות כאן משיעמום, נכון?

ראמי:

להתלבש? בשביל מה?

עבד אל וואהב:

היא בבית חולים, לפני ניתוח. גידול בצוואר. אני בטוח שאם תבוא לשם, ככה, בלי להודיע היא תשתגע משמחה. (7M) הנגן מתחיל לנגן את השיר "**..יה מסהרני**")

תמונה 16 : 1952

(אום הצעירה נכנסת על כסא גלגלים לבית החולים, שרה יאמסהרני. ראמי נכנס)

אום הצעירה:

רזית?

ראמי:

גם את.

אום הצעירה:

והפנים? חיבורות?

ראמי:

יפות. בדיוק כמו לפני תשעה חדשים.

אום הצעירה:

תשעה חדשים? יכלתי ללדת. (צוחקים) ראמי...?

ראמי:

מה?

אום הצעירה:

אתה חושב שהניתוח מסוכן?

ראמי:

תוך חמישה ימים תעמדי על הרגליים.

אום הצעירה:

באמת? אתה בטוח?

ראמי:

אני בטוח.

אום הצעירה:

אתה כועס עלי?

ראמי:

לא. ואת?

אום הצעירה:

לא.

ראמי:

אני שמח.

אום הצעירה:

אני מתחנת.

ראמי:

מה? (מוסיקה מפסיקה)

אום הצעירה:

אומרים מזל טוב.

ראמי:

מתחנת? עם מי? (היא שותקת) עם מי את מתחנת?

אום הצעירה:

זה הרופא שלי, ד"ר חיפנוואי. במשך שישה חדשים הוא מגיע כל בוקר כדי לטפל בי. בהתחלה היה לי קשה להתפשט לפניו ולאט לאט, הרגשתי נוח בנוכחות שלו. רציתי שהוא יבוא. הוא אדיב ועדין וטוב לב. הוא באמת דואג לי.

ראמי:

אני לא מבין.

אום הצעירה:

אני רוכשת מעט כבוד לגברים. בלעדיהם העולם היה יותר שקט. איתו אני מרגישה בטוחה.

ראמי:

את הולכת להתחתן עם הרופא שלך?!

אום הצעירה:

ד"ר חיפנוואי.

ראמי:

אני לא מאמין, את... את... את שמדברת על מוסר, על טוהר על אמת... את מתחנת בגלל נוחות?! אני לא מצליח להבין אותך.

אום הצעירה:

גם אני חוזרת לבית ריק בכל ערב.

ראמי:

אז אל. אל תחזרי לבית ריק. אני אבנה לנו בית. אני אבנה לנו בית מנייר ומדבק. ממה שיש לי. וזה יהיה הבית היפה ביותר בעולם. ויהיו בו שירים ומוזיקה ויין.

חושך

הקרנה – עלייתו של נאצר לשלטון.

תמונה 17 : 1952

(אום הצעירה יושבת על הרצפה במרכז החדר, אבלה, סעדיה נכנסת, מברק בידה)

סעדיה:

קבלת מברק מהראיס... (מסתכלת סביב) מה קרה? איפה כולם?

אום הצעירה:

אין אף אחד. עזבו. כולם.

סעדיה:

מה זאת אומרת? עזבו לאן?

אום הצעירה:

לכפר, שלחתי את כולם. אני לא רוצה לראות אף אחד, אני רציתי לחזק את המהפכה עם הקול שלי והם אסרו עלי לשיר ברדיו. הכל נגמר.

סעדיה: (נפגעת)

ולא אמרת לי כלום? שלחת אותם ככה?

אום הצעירה:

לכי גם את, אין לך מה לחפש פה. הסיפור שלנו נגמר, תחזרי הביתה.

סעדיה:

הבית שלי זה כאן. קבלת מברק מהראיס גמאל עבד אל נאצר (נותנת לה את המברק)

אום הצעירה:

מה עכשיו? שולחים אותי לגלות?

(קוראת בקול) הגיע לאזני הסיפור המטופש הזה. שאסרו עליך לשיר ברדיו. טילפנתי מיד למנהל הראשי של הרדיו ואמרתי לו שגם השמש, הנילוס והפרמידות, היו במשטר הקודם ומעולם לא חשבו להחרימם. המהפכה תחנוך תחנת רדיו חדשה וישמעו אותה בבגדד, בקזבלנקה, בדמשק בחיפה וביפו. נחנוך את "קול אל ערב" בקונצרט חגיגי בשידור ישיר מהתחנה המרכזית שלנו באלכסנדריה. (10M) **וואטני חביבי** אל וואהב יפתח, אחריו את תשירי ובסיום, אכריז על פתיחת התחנה.

תמונה 18 : 1953

מוסיקה, אל וואהב שר את "**וואטני חביבי**",

אום הצעירה מחליפה אותו על הבמה ושרה: "מיסרולטי" (11M)

"...מצריים שקיימת ברוחי ועל שפתי... אני אוהב אותה בכל נפשי ובדמי / לו רק יקרה ללב כל המאמינים / ולו נשאו אליה אהבה כמו בליבי / בני המולדת שעליה מגינים / אמרו, מי מבינכם אוהב אותה כמוני?" (השחקנים האחרים עונים בשירה) "כולנו אוהבים אותה כמוך, / כמוך, כן, כמוך / בכל נפשנו ובדמנו / אנחנו אוהבים אותה עד כדי כך / שבשבילה נקריב את ילדינו".

רדיו: נאום נאצר

...הראיס גמאל עבד אל נאצר קרא היום לשני ענקי הזמר מוחמד עבד אל וואהב ואום כולתום לשתף פעולה הראיס אמר שהאיחוד בין השניים יהיה סמל לאחדות העם הערבי מול הקולוניאליזם שמנסה לפרק את המהפכה ולפלג את העם....

תמונה 19 : 1964

אום הצעירה:

אתם יכולים לשכוח מזה! שאני אשיר עם אל וואהב? לא בעולם הזה.

ראמי:

אל תהיי סתם עקשנית. זה חיבור נכון. גם אידיאולוגית וגם מוסיקלית.

סעדיה:

זו בקשה של הראיס נאצר. הוא אמר: אל לכם האמנים להתנער מאחריותכם במהפיכה הזאת! הגיע הזמן להתאחד! אי אפשר להגיד לנאצר לא.

אום הצעירה:

שכחתם מה אל וואהב עשה לי? איך הוא פיזר את הרעל שלו לכל עבר? אף פעם לא הבנתי מה פשר החברות הזו ביניכם. אני לא סומכת עליו. הוא נחש.

ראמי:

מה שהיה נגמר. הגיע זמן לסולחה בין שני החברים שלי.

אום הצעירה:

והוא הסכים לשיר אתי?

ראמי:

כן, אני שכנעתי אותו!

אום הצעירה

אין קשר בין המוזיקה שלי לשלו. זה לא נכון.

ראמי:

דווקא בגלל זה. זה הכי נכון.

סעדיה:

וגם בגלל נאצר...

אום הצעירה:

מה יש לך מנאצר? התאהבת? (צוחקים, האווירה מתרככת)

ראמי:

חוץ מזה אני אשמח לכתוב שיר לשני אנשים שאני אוהב ומעריך.

תמונה 20:

עבד אל וואהב:

זה שיר מצויין..כאמל שאפיק הוא משורר טוב !... אבל מה ראמי יגיד אם לא נקח שיר שלו?

אום הצעירה:

ראמי לא יפגע אם שניקח שיר של משורר אחר הוא זה שלימד אותי שהאמנות קודמת לכל. גם אני וגם אתה שרנו עשרות שירים שלו ולפעמים אתה יודע, חייבים להתקדם...

עבד אל וואהב:

אני כבר חולם על ההקדמה. משהו אינסטרומנטלי. (12M נגן מתחיל לנגן "אינתא עומרי") פרולוג, התחלה של אפוס, פתיחה של סיפור אהבה בלתי אפשרי. משהו כמו... (מזמזם) ... המנגינה הזו לא עוזבת אותי ... אני מרגיש שיש בזה.... גיטרה חשמלית.

אום הצעירה:

מה?

עבד אל וואהב:

גיטרה חשמלית. מכירה את הכלי, או שזה עוד לא הגיע לכפר?

אום הצעירה:

אתה צוחק עלי? שום גיטרה ושום חשמלית. השיר הזה הוא שיר אהבה ערבי קלאסי וכך הוא יישאר.

עבד אל וואהב:

אני מבין שאת מתעקשת להשאר עתיקה. הכלי הזה הוא אחד הכלים החשובים של המאה ה-20. באירופה ובאמריקה עושים איתו נפלאות.

אום הצעירה:

אתה לא באירופה ולא באמריקה. אתה במצרים. אסור לנו לשכוח בשביל מי אנחנו שרים.

עבד אל וואהב:

העולם משתנה. המנהגים, השפה, אפילו הבגדים. העולם הערבי צועד קדימה. אי אפשר להתעלם מההשפעות של התרבות המערבית על העולם. זו בדיחה.

אום הצעירה:

אז אולי במקום לשיר בערבית אנחנו צריכים לשיר באנגלית?

עבד אל וואהב: (מתלוצץ)

אולי באמת. רק תלמדי את השפה ונכבוש את מנהטן. שמעתי ששם הכסף נוזל להם מהאצבעות.

אום הצעירה:

המסורת שלנו היא רוחנית. לא חומרנית כמו במערב. אדון מוחמד עבד אל וואהב, אתה בסך הכל סוחר שמוכן למכור את העולם הערבי תמורת כמה דולרים?

עבד אל וואהב:

תלוי כמה דולרים הם מציעים? (צוחקים)

"אינתא עומרי". אל וואהב ואום שרים, ראמי נותר בצד.

חושך

תמונה 21:

(סעדיה באה לפנות את כוסות הקפה אך כניסתה של אום מפריעה לה.)

אום כולתום:

סעדיה!

סעדיה:

ששש מאוחר את תעירי השכנים.

אום כולתום:

אני לא רק אעיר את השכנים, אני אעיר את כל העולם. תכיני את המזוודות. מחר בבוקר נוסעים לפריז.

סעדיה:

מחר בבוקר?! מה קרה?

אום כולתום:

נאצר נתן לי דרכון דיפלומטי.. מחר אני נוסעת איתו לפריז. להופיע באולימפייה! מול אלפי אנשים. הוא מינה אותי לשגרירה נודדת בעולם... לכי תביאי את המזוודות!

סעדיה:

רק אל תשכחי שאת זמרת יא בינתי, לא פוליטיקאית. כל העולם הערבי מעריץ אותך. את צריכה לשמור על זה.

אום כולתום:

השירה היא פוליטיקה והפוליטיקה היא מוזיקה. יותר מידי שנים אנחנו נשלטים על ידי אדונים מאירופה שלא מבינים את התרבות שלנו בעולם... סוף סוף שתינו נראה את פריז!

סעדיה:

חבית עייני. הגיל עושה את שלו. הגוף שלי כבר עייף. אני לא אוכל ללוות אותך.

אום כולתום:

מה פתאום?! מה קרה?

סעדיה:

אני בסדר. כבר מצאתי משהו שיבוא איתך במקומי.

אום כולתום: (עוצרת, חושבת, רואה את כלי הקפה)

ראמי היה פה?

סעדיה:

ראמי מכיר כל אבן בפריז, הוא היה שם 3 שנים, את לא מבינה צרפתית והוא יהיה לך מתרגם מעולה. רק עליו אני סומכת.

אום כולתום:

המשורר שבז לאמנות מגוייסת, זה שמכנה אותי זמרת "תעמולה" מוכן לייצג את מצריים בפריז?! אם הוא כל כך רוצה לבוא אותי אז איפה הוא?

סעדיה:

עכשיו תורך. הגיע הזמן שהוא יראה שגם לך אכפת. ראמי הוא זה שלוה אותך מתחילת הקריירה שלך, לימד אותך, השקיע בך. הוא אוהב אותך והוא יגן עלייך בגופו אם צריך.

אום כולתום:

בשתי הידיים האלה אני בניתי את עצמי. אני לבד. ואני לא צריכה אף גבר שיחזיק לי את היד לא כאן ולא בשום מקום בעולם. את יכולה לשכוח מהפנטזיה שלך.

סעדיה:

אל תהיי טיפשה. אומרים שהציונים מאד חזקים עכשיו באירופה. אומרים שהם יכולים לפוצץ את ההופעה.

אום כולתום:

את יכולה להיות רגועה. אני לא לבד. אני לא צריכה שומר. יש מי ששומר עליי, מקרוב. "בונסוואר פרי!!!"

אום המבוגרת: (לקהל)

למחרת תסתי לפריז. בלי ראמי ובלי סעדיה. זה היה יותר מכל מה שחלמתי. הרחובות. המוזיקה. האנשים. האולם היה יפהפה והקהל עמד להדרן שבע פעמים. רוב הכרטיסים נקנו על ידי יהודים ממדינות ערב שחיים בצרפת. (צוחקת) המופע שלי הפך לערב של פיוס.

חושך

תמונה 22 : 1967

(אום הצעירה מתמוטטת מאחורי הוילון)

סעדיה:

זה בסדר. הרופא נתן לה זריקת הרגעה.

ראמי:

מה קרה ?

סעדיה:

היא לא הרגישה טוב. בדיוק נכנסתי והיא התקרבה אלי, ואז כאילו הזקנה קפצה עליה בן לילה. הגוף שלה קיבל מכת מחץ. היא אמרה לי: "את רואה" ונפלה.

ראמי:

אני הולך לראות איך היא מרגישה.

סעדיה:

תעזוב ראמי. היא צריכה לנוח.

אל וואהב:

זאת קנוניה. תרמית. הרוסים האלה. אי אפשר לסמוך עליהם. מכרו לנו נשק פגום. בגללם הפסדנו לישראלים. הם בטח עשו הסכם עם האמריקאים מאחורי הגב שלנו.

ראמי:

מי שלא יודע לרקוד אומר שהרצפה עקומה.

סעדיה:

העברנו את הזמן שלנו בשירת "יא ליל". אכלנו במסעדות, צחקנו מבדיחות שסיפרנו על האויבים שלנו והם באותו זמן, ארבו לנו במסתרים, לימדו אותנו בשישה ימים מה היא מלחמה אמיתית. איזו השפלה.

אל וואהב:

בארצות אחרות, האומנות מייצגת את המצפון. אבל אצלנו, היא הרדימה את העם. היינו צריכים לשיר שירי מולדת, שירי מלחמה, שירי לאום.

סעדיה:

זה מה שהיהודים ידעו לעשות. הם לא התרפקו על שירי האהבה התמימים של אחמד ראמי.

ראמי:

אולי את רוצה להאשים אותי במפלה של מצרים?

סעדיה:

מליון אנשים מתים ברעב ברחובות, מתחת לחלונות שלנו ואנחנו שרים שירי נוסטלגיה...

ראמי:

(באירוניה) עכשיו הבנתי את הקנוניה, האמריקאים והישראלים הפעילו את כוכב המזרח שלנו כפתיון, כדי לסמם את העם, תרופת הרגעה...

אום הצעירה: (נכנסת)

היא צודקת, ראמי. לולא השירה הרומנטית, חסרת האונים שלך אולי האומה היתה מקבלת כח. אני בזבזתי את הזמן במזמורים **הרגשניים שלך**, בקינות אהבה חסרות פשר. נאצר סמך עלי ואני אכזבתי אותו. אף אחד לא יילל בבית שלי. אתם אומרים שהקול הזה הרדים את העם? אז עכשיו העם הזה עומד להתעורר ונאצר ינצח!

ראמי:

מה יש לך מנאצר? התאהבת? אם שכחת אז הוא הובס בשישה ימים...

אום הצעירה:

ומה אתה מציע? סיבוב הופעות שמוקדש להלקאה עצמית? אנשים חלשים מביישים אותי. מביישים את העם שלי! (ראמי יוצא) תלך! הגיע הזמן שתלך! זה הדבר היחיד שאתה מסוגל לעשות! אני לא אהיה קול התבוסה. כלאתי עצמי בבית, ולא רציתי לראות איש. אבל אי אפשר להישאר לנצח בתוך החושר. (13M אלאטלאל) שאלתי את עצמי: מה אני יכולה להעניק לארצי הפצועה, לאמא של החיל שמת בקרב, לבנו הצעיר יתום המלחמה? וזאת התשובה: החלטתי לשיר בכל מקום כדי להחזיר את התקווה! (שרה בית ראשון מאלאטלאל) וכדי לנצח במערכה הבאה, אני מבקשת מכל הנשים הטובות של הארץ הזאת, לקחת ממני דוגמא ולתרום את התכשיטים שלך למאמץ המלחמתי, ואת כל הכסף שנאסף בסיבוב הקונצרטים שלי – נתרום להגנת המולדת.

(שרה): "... השב לי את חרותי, התר לי את ידי". "אל אלטלאל, ההריסות" (28V)

חושך

אפילוג (23) 1975

אום המבוגרת אומרת לקהל בחיך מר:

"...הרסיטל בדמנהור הכניס 283 אלף גינהאט. זה שבמנצורה 120,000 וזה שבאלכסנדריה 100,000 בלי לספור את התכשיטים. ... (מתחילה מוסיקה יאמסהרני)

סעדיה שלי מתה לפני שנתיים, נאצר מת לפני חמש שנים, ראמי עזב והשאיר רק מילים.... "אתה השארת אותי ערה... יאמסהרני..." מתחילה לשיר יאמסהרני, פונה אחורה, במסך האחורי מוקרנת ההלוויה של אום כולתום. היא פוסעת אחורה ונעלמת בתוך המסך

חושך

סוף.